

Prelāta vēstule (marts 2013)

Monsinjors Havjērs Ečevarrija šajā vēstulē mūs aicina lūgties par konklāvu un par jauno Romas Pāvestu. Viņš arī turpina savu komentāru par Credo, kā arī kavējas pie mūsu Kunga Jēzus Kristus Ciešanām, Nāves un Apbedīšanas, atsaucot atmiņā Viņa maksu par atpestīšanu un mudinot mūs pilnīgāk izdzīvot Lielo nedēļu.

2.01.2014

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Iekšēji aizkustināts es rakstu Jums šo
vēstuli 1. martā, kas ir pirmā diena,
kopš Svētais Krēsls ir vakants pēc
tam, kad Benedikts XVI ir atsacījies
no Pāvesta amata pienākumu
pildīšanas. Kopš 11. februāra, kad
viņš paziņoja par šo lēmumu, man
bieži prātā nāk pravieša vārdi:

*“Manas domas nav jūsu domas, un
jūsu ceļi nav Mani ceļi (...) Cik
augstākas debesis ir pār zemi, tik
augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem
un Manas domas pār jūsu domām.”*[1]

Patreizējo notikumu laikā, ja tas būtu
nepieciešams, mēs kārtējo reizi
varētu pārlicināties par to, ka tas ir
Svētais Gars, kas vada Baznīcu. Mūsu
Kungam ir vajadzīgi, - jo Viņš to tā ir
gribējis, - cilvēki kā instrumenti, kas
darītu Viņu redzamu ticīgo kopienas
priekšā. Bet vienmēr tas ir Viņš,
Jēzus, Augstais Gans, kas rūpējas par

ganiem un par ticīgajiem – stiprina tos ticībā, sargā no briesmām, apgaismo ar savu gaismu, savlaicīgi apgādā ar barību, lai viņi nezaudētu spēkus savā svētceļojumā uz Debesu tēviju.

Tāpēc man uzreiz prātā nāk vārdi, ko Jēzus sacīja saviem apustuļiem un visu laiku mācekļiem, kad bija pienācis laiks, ka Viņš vairs nevar būt redzams uz zemes: *Es neatstāšu jūs bāreņos (..). Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos jums citu Iepriecinātāju, lai Tas paliktu pie jums mūžīgi.*[2] Mācītājs negribēja, lai mēs paliktu par bāreņiem, tāpēc Viņš, pirms uzkāpa Debesīs pie Tēva labās rokas, savas laivas stūri uzticēja Pēterim. Šī ķēde nepārtrūkst, jo pēc viena pontifikāta seko nākošais, kā to Kungs Pēterim tika apsolījis: *Tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu, un elles vārti to neuzvarēs.*[3] Un Kristus vārdi nevar ‘ciest neveiksmi’. Taču mēs visi esam aicināti kopā ar visiem

katoļiem lūgties, lūgties un lūgties, kā es to sacīju jūsu brāļiem, kolīdz tikām saņēmuši šo ziņu. Dievs rēķinās ar mūsu lūgšanām par konklāvu, kas pēc dažām dienām sanāks Romā, un par jauno Romas Pāvestu, ko mūsu Kungs savā apredzībā ir sagatavojis.

Vēlos nocitēt jums mūsu Tēva vārdus, kas sacīti līdzīgos apstākļos, kad 1958. gadā bija *sede vacante* (Romas bīskapa sēdeklis vakants): ***“Es vēlētos vēlreiz runāt par priekšā stāvošajām Pāvesta vēlēšanām. Mani dēli, jūs zināt par mūsu mīlestību pret Svēto Tēvu. Pēc Jēzus un Marijas mēs no visas sirds mīlam Pāvestu, lai kurš tas arī būtu. Tāpēc mēs mīlam jau arī tagad Pāvestu, kurš tiks ievēlēts, un esam gatavi viņam kalpot ar visu mūsu dzīvi.*”**

Lūdzieties un upurējiet Dievam pat jūsu atpūtas brīžus. Pat tos

***upurēsīm mūsu Kungam par
nākošo Pāvestu, tāpat kā visas šīs
dienas upurējam Svētās Mises, kā
upurējam... pat katru mūsu elpas
vilcienu.”[4]***

Kamēr mēs ticības pilni gaidām konklāva rezultātu, pateiksimies Vissvētajai Trīsvienībai par Benedikta XVI astoņiem pontifikāta gadiem, kuru laikā viņš brīnišķīgi izglītoja Baznīcu un pasauli. Es negribu tagad jums detaļās ilustrēt atsevišķās jomas, kurās viņš to tika darījis; vēlos vienīgi akcentēt, kā viņš spēcīgi un skaidri tika aicinājis visus – ticīgos un neticīgos – no jauna atklāt Dievu, pasaules Radītāju un Pestītāju, kas pirmām kārtām ir Mīlestība, un novērtēt cilvēku, kas ir radīts pēc Dieva attēla, un tāpēc ir pelnījis vislielāko cieņu. Viņš tika uzsvēris, ka ticība un prāts nebūt nav viens otra pretinieki, bet ka tie var darboties kopā dziļākai Dieva iepazīšanai un labākai cilvēku

saprašānai. Viņš parādīja, kā var nonākt pie draudzības ar Dievu, uzsvērdams to, cik dziļa jēga ir Jēzus Kristus – patiesā Dieva un patiesā Cilvēka, kas patiesi ir klātesošs Svētajā Euharistijā, adorācijai. Ar ilgotās kristiešu vienības virzienā vērstu skatu viņš ar noteiktību mudināja uz ekumenismu. Atbilstoši Vatikāna II Koncila vadlīnijām, uzticībā gadsimtiem ilgajai Baznīcas Tradīcijai un Maģistērijam, viņš norādīja ceļus uz patiesu Baznīcas atjaunotni.

Par šiem un par daudziem citiem viņa kalpojuma aspektiem, kurus šeit nav iespējams uzskaitīt, mēs kristieši, kā arī visi labas gribas cilvēki, esam pāvestam Benediktam XVI parādā lielu pateicību; to mēs varam atmaksāt tikai ar lūgšanām par viņu un par viņa nodomiem, ar to atbildot viņam ar to pašu, ko viņš ir solījis darīt par mums. Es domāju, ka šajos brīžos mēs apzināties, ka mēs viņu

ļoti mīlējām un vēlamies arī turpmāk to darīt, jo tikai ar mīlestību iespējams atmaksāt par to, ka viņš kā uzticīgs Tēvs par mums rūpējās. Izmantosim pašreizējo situāciju, lai sev pajautātu: Vai es dzīvoju katru dienu saskaņā ar šautru lūgšanu: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam?*** – Kopā ar Pēteri caur Mariju – pie Jēzus? Ar kādu intensitāti un uzmanību es lūdzos lūgšanu par Pāvestu no ‘*Preces*’ ?

Sekojojot apustuliskās vēstules *Porta fidei* ierosinājumam, turpināsim šajā Ticības gadā apcerēt *Credo* artikulus. Es aicinu jūs iedziļināties vēl kādā citā patiesībā, ko mēs apliecinām katru svētdienu. Kad esam apliecinājuši mūsu ticību Cilvēktapšanai, mums tiek atgādināts par Kunga Jēzus Kristus Ciešanām, Nāvi un Apbedīšanu. Šie ir reāli notikumi, kas notika noteiktā vietā un noteiktā laikā, par ko liecina ne tikai Evaņģēliji, bet arī daudzi citi

avoti. Tomēr tajā pašā laikā šie reālie fakti sava nozīmīguma un efekta dēļ pārspēj vienkārši vēsturiskus notikumus, jo runa ir par pestīšanas notikumiem, tas ir, par Pestītāja īstenotās glābšanas nesējiem.

Kristus Ciešanas un Nāve, tāpat kā Vecajā Derībā pareģotā Augšāmcelšanās, ietver sevī vienotu pārdabisku mērķi un nozīmi. Tas nebija vienkārši kāds cilvēks, bet tas bija Dieva Dēls, kas kļuvis cilvēks, iemiesojies Vārds, kas upurēja sevi pie Krusta par visiem cilvēkiem, lai izpirktu mūsu grēkus. Un šis neatkārtojama Izlīguma Upuris ir klātesošs uz mūsu altāriem sakramentālā veidā katru reizi, kad tiek celebrēta Svētā Mise. Cik gan lielai katru dienu jābūt mūsu godbijībai, kad mēs svinam svēto Mises Upuri vai tajā piedalāmies!

Apcerēsim *Credo* lēnā garā. Tā sauktajā Apustuļu Ticības

apliecinājumā, ko varam lūgties it īpaši Gavēņa laikā, par mūsu Kungu Jēzu Kristu ir apgalvots: *cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris un apbedīts, nokāpis ellē, trešajā dienā augšāmcēlies no mirušajiem.*[5]

Tāds pats, tikai ar nelielām variācijām, ir pirmo ekumenisko koncilu formulētais Ticības apliecinājums, kas parasti tiek lūgts Svētajā Misē. Katoliskās Baznīcas katehisms māca, ka «Jēzus vardarbīgā nāve nebija nejauša apstākļu sakritība. Tā pieder Dieva plāna noslēpumam, kā to jau savā pirmajā uzrunā Vasarsvētkos sv. Pēteris skaidro Jeruzalemes jūdiem: Jēzus tika nodots "pēc Dieva noteiktā lēmuma un paredzējuma"(*Apd 2, 23*).»[6]

Jēzus pats iepriekš tika sacījis: *Tāpēc Tēvs mīl mani, ka es atdodu savu dzīvību, lai atkal to atgūtu. Neviens neatņem to no manis, bet es to atdodu pats no sevis. Un man ir vara to atdot*

un ir vara to atkal ņemt. Šo bausli es saņēmu no sava Tēva.[7] Tādējādi, “launuma bezdibeni, ko grēks nes sevī, pārvarēja bezgalīga Mīlestība. Dievs nepamet cilvēkus. (...) Jau kopš dzimšanas Betlēmē šī uguns, šī vēlme izpildīt Dieva Tēva pestījošo lēmumu piepilda visu Kristus dzīvi. Trīs gadu garumā, ko mācekļi pavadīja kopā ar Viņu, tie Viņu dzirdēja nenogurstoši atkārtotam, ka Viņa barība ir pildīt Tā gribu, kas Viņu sūtījis (sal. Jņ 4, 34), līdz pirmās Lielās piektdienas pēcpusdienā Viņa upuris tika piepildīts. Un Viņš, galvu noliecis, atdeva garu (Jņ 19, 30). Ar šiem vārdiem apustulis svētais Jānis mums apraksta Kristus nāvi: Jēzus, Krusta smaguma un visu cilvēku vainu smaguma nospiests, mirst mūsu grēku sloga un zemiskuma dēļ.”[8]

Cik pateicīgiem mums jābūt Kristum par neizmērojamo mīlestību, ko Viņš

mums parādīja! Savu dzīvi Viņš
upurēja pilnīgā brīvībā aiz
mīlestības, ne tikai par cilvēci kā
tādu kopumā, bet arī par katru no
mums, kā to skaidro sv. Pāvils: *dilexit
me et tradidit seipsum pro me[9]* –
Viņš ir mani mīlējis un atdevis sevi
par mani. Vēl vairāk. Tas pats
apustulis ar spēcīgiem vārdiem
norāda uz Jēzus Kristus atpestījošās
mīlestības neaptveramību, kad saka:
*To, kas grēka nepazīna, Viņš [Dievs
Tēvs] mūsu dēļ padarīja par grēku, lai
mēs caur Viņu kļūtu Dieva taisnība.*
[10]

Šajā sakarā vienā no audiencēm
Benedikts XVI sacīja: **“Cik brīnišķīgs
un vienlaicīgi pārsteidzošs ir šis
noslēpums! Šo realitāti mēs nekad
nevaram apcerēt pietiekoši. Kaut
arī Jēzus bija Dievs, Viņš nevēlējās
savas dievišķās priekšrocības
padarīt par sev vien piederošu
īpašumu, Viņš nevēlējās izmantot
to, ka bija Dievs, savu godpilno**

cieņu un varu par triumfa instrumentu un par zīmi godbijīgam attālumam no mums. Gluži otrādi, Viņš «atsacījās no sava stāvokļa», pieņemdamas nožēlojamo un vājo cilvēcisko stāvokli.»[11]

Katoliskās Baznīcas katehisms māca: "Dieva žēlastības dēļ Viņš par visiem izbaudīja nāvi." (*Ebr 2, 9*) Savā pestīšanas plānā Dievs ne tikai pieļāva to, ka Kristus ir "miris par mūsu grēkiem" (*1 Kor 15, 3*), bet arī to, ka Viņš "baudīja nāvi", tas ir, pazina nāvi - stāvokli, kad dvēsele ir šķirta no miesas, un kas ilga no tā brīža, kad Viņš mira uz krusta, līdz augšāmcelšanās brīdim."[12] Tā kļuva vēl skaidrāk redzams tas, ka Jēzus patiešām nomira un ka Viņš atnesa priecīgo atpestīšanas vēsti dvēselēm, kas atradās vietā, ko Svētie Raksti sauc par *elli* vai *šeol* un kur uzturas visi pirms Kristus mirušie, un tiem, kas tur atrodas, ir liegts

skatīt Dievu, jo Atpestīšana vēl nav izpildīta. Tomēr šī Kristus ‘nokāpšana’ nenozīmē, ka viņiem būtu vienāds liktenis: “Jēzus nenokāpa ellē, lai atbrīvotu pazudinātos, ne arī lai iznīcinātu pazudināšanas elli, bet gan lai atbrīvotu taisnīgos, kas tur nonākuši pirms Viņa”[13] – vēl viens apliecinājums Dieva taisnīgumam un žēlsirdībai, kas mums jānovērtē un par ko jāpateicas.

Tuvojas Lielā nedēļa, tāpēc mēģināsim personiski sev piemērot tās ainas, ko liturģija mums piedāvā apcerei. Svētais Hosemarija mūs aicināja: “***Veltīsim savas pārdomas mūsu Kungam, kas aiz mīlestības pret mums ir ievainots no galvas līdz kājām.***”[14] Bez steigas pakavēsimies pie mūsu Kunga dzīves pēdējiem mirkļiem uz zemes, jo “***ciešanu tragēdijā mūsu pašu dzīve, kā arī visas cilvēces vēsture izpildās pilnīgā veidā. Klusā***

nedēļa nevar aprobežoties tikai ar vienkāršām atmiņām – tā ir Jēzus Kristus noslēpuma apcere, kam jāturpinās mūsu dvēselē, kristietim ir jābūt par alter Christus, ipse Chirstus, par otru Kristu, par pašu Kristu. Ar Kristību mēs visi esam iecelti par savas pašu eksistences priesteriem, lai caur Jēzu Kristu nestu Dievam patīkamus garīgus upurus (1 Pēt 2, 5) un lai katra mūsu rīcība tiktu veikta paklausības garā Dieva gribai, tādējādi uz mūžiem turpinot cilvēktapušā Dieva misiju.”[15]

Gatavosimies jau tagad, lai Lieldienu Trīs Svēto Dienu liturģijā piedalītos ar dziļu dievbijību. Turklāt katrs var izmantot vēl citus veidus, lai saņemtu no šīm dienām visvairāk laba. Neaizmirsīsim līdzās daudzām publiskām reliģiskās dievbijības izpausmēm, kā piemēram, procesijas vai grēku nožēlas riti, ka “**pastāv**

tāds dievbijības vingrinājums kā
‘Krustaceļš’, kas dod mums iespēju
visa gada garumā, lai Krusta
noslēpums ar katru reizi iespiestos
mūsu garā arvien dziļāk, lai mēs
varētu iet uz priekšu pa šo ceļu
kopā ar Kristu un tā veidotos
iekšēji aizvien līdzīgāki
Viņam.”[16]

Šajā Gavēņa laikā lūgsimies
Krustaceļu ļoti dievbijīgi – tā, kā tas
katram palīdz vislabāk. Svarīgi ir
apcerēt Kunga Ciešanas ar mīlestību
un pateicību. Sākot no lūgšanas
Ģetzemanes dārzā līdz Nāvei un
Apbedīšanai evaņģēliji mums dāvā
bagātīgi daudz materiāla personīgai
lūgšanai. Mums var palīdzēt arī
Svēto un daudzu garīgo autoru
apceres. Ieklausīsimies, ko saka
svētais Hosemarija: ***“Mans Kungs un
mans Dievs, mūsu Mātes
visumīlošā skatiena klātbūtnē mēs
vēlamies pavadīt Tevi Tavu
ciešanu ceļā, kas kļuvis par mūsu***

izpirkšanas maksu.”[17] Un uzdrīkstēsīmies sacīt: ***“Marija, mana Māte, daudz cietusi Jaunava, palīdzi arī man no jauna pārdzīvot tās rūgtās stundas, kuras tavs Dēls gribēja pavadīt uz zemes, lai mēs, kas esam no mālu sauļas radīti, beidzot dzīvotu in libertatem gloriae filiorum Dei—Dieva bērnu brīvībā un godībā.***”[18]

Tā darot mēs atvērsim savas sirdis arvien vairāk un vairāk, lai žēlastības, ko Jēzus mums dāvā ar savu godpilno Augšāmcelšanos, varētu nest bagātīgus augļus. Un mēs sagatavosim nākamā Pāvesta pontifikātu. Ar lūgšanām un upuriem atbalstīsim sapulcējušos kardinālu, kuriem jāievēl Pētera pēctecis, kuru mēs jau tagad mīlam ar visu dvēseli, konklāva uzdevumus. Šāds nodoms var kalpot mums par atslēgu Dieva klātbūtnei laikā, kamēr Romas bīskapa sēdeklis ir vakants.

Noslēgumā es vēl vēlos piebilst, ka pirms dažām dienām biju braucienā uz Lietuvas galvaspilsētu Viļņu, kur tikos ar Prelatūras ticīgajiem un ar citiem cilvēkiem. Divas reizes klātienē (un pastāvīgi visa brauciena laikā savā sirdī) man bija iespēja lūgties Aušras Vārtu Dievmātes - Žēlsirdības Mātes svētglezņas priekšā, kas šajā valstī tiek ļoti godināta. It īpaši es viņai uzticēju pašreizējo Baznīcas situāciju; arī jūs visi manas lūgšanas laikā bijāt manu acu priekšā. Pēc atgriešanās Romā, kā katru gadu pirmajā Gavēņa nedēļā, es uzsāku garīgās nošķirtības dienas. Arī šo dienu laikā es domāju par visiem un par katru un lūdzos par jūsu garīgajām un materiālajām vajadzībām, un it īpaši par tiem, kuri slimo. Mīliet Darba vienotību, rūpējieties par to un uzticiet šo nodomu svētā Jāzepa aizsardzībai.

Vienots lūgšanā un upurī ar
Benediktu XVI, ar visu manu
mīlestību Jūs svētīju.

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. martā.

[1] *Is* 55, 8-9.

[2] *Jņ* 14, 18 un 16.

[3] *Mt* 16, 18.

[4] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, 26.10.1958.

[5] Romas misāle, *Apustuļu ticības
apliecinājums* [6] *Katoliskās Baznīcas
katehisms*, Nr. 599.

[7] *Jņ* 10, 17-18.

[8] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 95.

[9] *Gal 2, 20.*

[10] *2 Kor 5, 21.*

[11] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
08.04.2009.

[12] *Katoliskās Baznīcas katehisms,*
Nr. 624.

[13] *Turpat,* Nr. 633.

[14] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus,* Nr. 95.

[15] *Turpat,* Nr. 96.

[16] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
04.04.2007.

[17] Sv. Hosemarija, *Krustaceļš,*
priekšvārds.

[18] *Turpat.*

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā atļauta tikai ar autortiesību īpašnieka piekrišanu).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2013/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2013/)
(14.04.2025)